

KRATKOČASNIK

glasilo Osnovne šole Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2018/19, 12. november 2018, številka 9, letnik VII

Slovesno odprtje prenovljene PŠ Vrh

Domača jabolka so naš privilegij

Zvesti Kranjski Gori

Prelepa prestolnica

Pravih prijateljev ne pozabimo

S hriba v dolino

Knjižnica Laško vas vabi ...

Cvetlične gredice krasijo šolo

KRATKOČASNIK, glasilo OŠ Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2018/19, 12. november 2018, številka 9, letnik VII

Odgovorna urednica: Tanja Drolec

Uredništvo: Jaka Brod, Nadja Marot, Tjaša Gorišek, Eva Založnik, Nina Jančič, Neja Tržan, Anja Gačnikar, Lara Privšek, Ana Potočnik, Emma Šmerc, Jerneja Žužek, Zala Lešek, Nika Lapornik, Ana Cvibošek, Jure Šantej

Naslovnica: Tamara Starič

Podlaga strani: Špela Videc

Spletno objavo omogočila Osnovna šola Primoža Trubarja Laško

PŠ VRH

Slovesno odprtje prenovljene šole

Poletje, poletne radosti in brezskrbni počitniški dnevi so se počasi poslavljali. A zadnji počitniški dnevi so bili za nas zelo naporni, na trenutke prav stresni. Veliko je bilo treba urediti in pripraviti za praznovanje krajevnega praznika KS Vrh nad Laškim.

V soboto, 25. avgusta, ob 15. uri je bil glavni dogodek tega praznika: slovesno odprtje energetske prenovljene Podružnične šole Vrh nad Laškim. Učenci in učiteljice smo s kulturnim društvom pripravili zanimiv in raznolik kulturni program, kjer se je igralo, pelo in plesalo. Že tradicionalno smo se medgeneracijsko povezali in pripravili skupno točko. Po kulturnem programu

so župan Občine Laško Franc Zdolšek, ravnatelj OŠ Primoža Trubarja Laško Marko Sajko in ravnateljica vrtca Jerica Laznik Mokotar slavnostno prerezali trak ter s tem ponovno predali prelepo hišo učenosti svojemu namenu. Vsi prisotni pa so bili radovedni, zato so radovedno pogledali v notranjost šole, kjer so klepetali, se družili in obujali spomine.

Klaudija Košenina

PŠ ŠENTRUPERT

Tetka Jesen

Oktober smo izvedli naravoslovni dan. Učilnice so se spremenile v tržnico, banko, slaščičarno in ustvarjalno delavnico. Šolska terasa se je spremenila v prodajalnico kostanjev.

Ustvarjamo gobice in jesensko drevo.

Tržnica že pripravlja svoje pridelke za prodajo.

Uuuu, kako velika buča!

Kupite, kupite! Akcija samo danes.

Dolga vrsta na banki. Vsi čakamo, da dobimo denar.

Mmmm, tukaj se pripravljajo sadne kupe.

Luščimo in jemo kostanj.

Ustvarjalci Tetke Jeseni

PŠ VRH

Domača jabolka so naš privilegij

Kakšno srečo imamo, da poleg krasnega razgleda na okoliško hribovje ob naši šoli rastejo tudi jabolka, ki so slastna in predstavljajo odličen prigrizek po naši malici.

Seveda smo najprej jabolka s skupnimi močmi obrali, pograbili tista, ki so že zgnila, in zdrava skrbno pospravili v lesene zaboje, da se bomo z njimi še nekaj časa zdravo sladkali.

Klaudija Košenina

*Jabolko je zjutraj zlato, opoldne srebrno in zvečer svinčeno.
Jabolko na dan prežene zdravnik stran.*

NARAVOSLOVNI TABOR

Zvesti Kranjski Gori

Ponedeljek, 22. oktober: V Kranjsko Goro smo osmošolci prispeli ob 10:00, odšli smo v sobe in bili v sobah do 13:00, nato smo odšli na kosilo. Od 14:30 do 17:30 smo imeli pouk. Večerjo smo imeli ob 18:30, nato smo od 19:15 do 20:45 imeli sprehod. Vrnili smo se s sprehoda in do 22:00 ure imeli odmor, nato smo odšli spat.

Torek, 23. oktober: Vstali smo ob 7:00, do 7:45 smo pospravljali sobe, nato smo odšli na jutranjo telovadbo. Zajtrk smo imeli ob 8:00. Ob 8:45 se je začel pouk. Kosilo je bilo ob 13:00, pouk se nam je nadaljeval od 14:30 do 16:45. Večerja je bila ob 18:30, po večerji smo odšli na sprehod in ob 22:00 spat.

Sreda, 24. oktober: Tudi v sredo smo vstali ob 7:00, odšli na jutranjo telovadbo in nato na zajtrk. Ob 8:45 smo odšli v Zelence in ob 13:00 na kosilo. Od 14:30 in do večerje se nam je nadaljeval pouk. Namesto sprehoda smo se v sredo družili v telovadnici (igrali smo namizni tenis, plezali ...). Ob 22:00 smo se odpravili v posteljo.

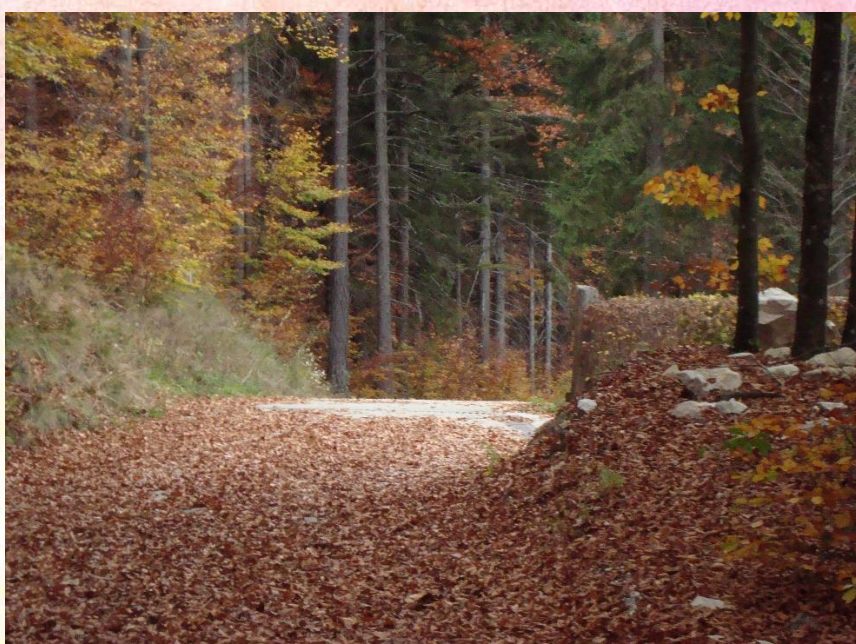
Četrtek, 25. oktober: Ponovno smo vstali ob 7:00, imeli telovadbo, odšli na zajtrk in se pripravili na pohod. Po kosilu smo imeli lokostrelstvo. Četrtekov večer je bil drugačen od ostalih. Ob 19:45 smo se zbrali v telovadnici, kjer se je vsako soba predstavila s talentom. Ker so se predstavitve končale hitro, je učiteljica prinesla zvočnik in do 21:00 smo plesali, vendar smo vseeno odšli spati ob 22:00.

Petek, 26. oktober: Vstali smo ob 7:00 in odšli v telovadnico, kjer so nam razložili dnevni postopek, nato smo odšli na zajtrk in do 8:45 izpraznili sobe. Odšli smo na orientacijski tek (lov na Kosobrina). Vrnili smo se ob 12:00, imeli smo razglasitev zmagovalca pri orientacijskem teku in razglasitev za najbolj pospravljeno sobo. Ob 13:00 je bil čas za kosilo, po njem smo odšli domov. V Laško smo prispeli ob 15:30 in s tem se je končal naš teden.

Nadja Marot

FOTOREPORTAŽA

Gorenjska ni skoparila z lepim vremenom in dobro voljo

Nadja Marot, Darja Polšak, Milica Pušnik, Marko Sajko

EKSKURZIJA

Prelepa prestolnica

V torek, 9. oktobra, smo se učenci in učenke devetih razredov ob 7.40 zbrali na ploščadi šole in se s spremljevalci odpravili proti avtobusni postaji pod Pivovarno Laško. Seveda so nas prej še prešteli, da ne bi kdo ostal v Laškem. Tam smo počakali avtobus in se na njem udobno namestili, saj nas je čakala enourna vožnja do Ljubljane. Bili smo oblečeni precej uradno, na to so nas učitelji opozarjali že kakšen teden prej, saj smo v program imeli vključen ogled predstave Tolkala v orkestru. Med potjo smo se imeli kot vedno zelo lepo, dolgčas smo pregnali s poslušanjem glasbe in klepetanjem ob obilici smeha.

Z avtobusa smo izstopili in se napotili proti parku Zvezda. Tam so nam učitelji dali pol ure časa za malico, medtem ko so si oni privoščili kavico v bližnji kavarni. Bilo je prijetno, pojedli smo in se družili tudi s prijatelji in prijateljicami iz podružnične šole Debro. Učitelji so nas prišli iskat in skupaj smo se odpravili proti poslovalnici NLB za osebno bančništvo, ki stoji poleg Cankarjevega doma. Tam smo naslednje pol ure, morda tudi kakšno minuto več, čakali vodiče, da bi nas popeljali po središču Ljubljane. Vodič 9.a- in 9.b-razreda Laško je prišel najprej. Predstavil se nam je in nas začel voditi proti središču Ljubljane. Naši vrstniki iz Debra so na svojega vodiča morali še malo počakati.

Naš vodič Urban si je po mojem mnenju izbral popoln poklic za svojo osebnost. Obvlada

zgodovino vsake pomembne stavbe v Ljubljani in zna povedati kakšno zanimivo legendo o njej. Bil je prijazen, nasmejan, zgovoren, poln potegavščin in norčij, med vodenjem nam ni le razlagal dolgočasnih podatkov o zgodovini, ampak nas je nasmejal s svojim humorjem. Popeljal nas je po Kongresnem trgu, obiskali smo tudi Prešernov trg, obnovili smo preteklost Prešerna in njegove nesrečne ljubezni, sprehodili smo se čez Tromostovje, ogledali smo si tudi Mesarski most, na katerem smo videli na tisočine ključavnic, s katerimi je veliko zaljubljenecv zaklenilo svojo ljubezen. Pohiteli smo nazaj do Cankarjevega doma, kjer so nam učiteljice razdelile vstopnice za predstavo. Cankarjev dom je na zunaj čisto navadna stavba, a ko smo prestopili prag, se je pred nami razprostrla veličastna avla. Z učiteljico

smo komaj našli pravi hodnik do naše dvorane, saj jih je kar mrgolelo. Hodniki so bili natrpani z učenci ostalih šol po Sloveniji, tako da smo se morali držati skupaj, da se nismo ločili od skupine. Ko smo vstopili v Gallusovo dvorano, smo osupnili. Osebno sem Gallusovo dvorano poznala le z odra, a od tega je minilo že kar nekaj mesecev, zato sem jo skupaj z ostalimi radovedno opazovala z odprtimi usti in očmi. Hitro smo posedli na svoje sedeže, na katerih je večina sedela prvič v življenju. Preostanek dvorane so napolnjevali otroci drugih šol iz različnih koncev naše dežele. Po mnenju mojih sošolcev so bili sedeži neudobni, s čimer se moram kar strinjati, vendar smo na to pozabili ob začetku predstave. Nastopil je Slovenski tolkalni projekt ob spremljavi Orkestra Slovenske filharmonije. Orkester je odlično vodil dirigent Simon Dvoršak. Program je povezoval Franci Krevh, ki je na odru zganjal različne smešne vragolije. Med predstavo so nam predstavljali zgodovino in »rojstvo« najrazličnejših tolkal, tudi zaigrali so na njih ob spremljavi orkestra. Skladbi, ki sta mi najbolj ostali v spominu, sta Beg iz seraja od skladatelja Mozarta ter Bolero skladatelja Ravela. Zaigrali so tudi odlomek iz slavnega muzikala West side story ter mnogo drugih.

Nagradili smo jih z bučnim aplavzom, se počasi zvrstili v vrste in se odpravili proti izhodu. Imeli smo čas, da smo šli na stranišče, a nas veliko ni prišlo na vrsto. Peš smo šli do bližnje avtobusne postaje, kjer smo počakali avtobus. Tudi med vožnjo domov nam ni bilo dolgčas, čeprav smo bili precej izčrpani od hoje. Okoli 14. ure smo sestradani prispeli v Laško.

Ta izkušnja je bila za nas zelo zanimiva, poučna, naučili smo se veliko novih zanimivosti o domovini. Izlet mi je bil zelo všeč, predvsem smo se veliko družili, zelo pa mi je bilo všeč tudi to, da nam ni bilo treba izpolnjevati učnih listov.

V imenu vseh udeležениh učencev bi se rada zahvalila organizatorju, vsem spremljevalcem in odličnemu vodiču za lepo polepšan dan.

Tjaša Gorišek

Foto: Glasbena mladina Slovenije

EKSKURZIJA

Učenci sedmega razreda smo si ogledali krasen ptujski grad

Tokrat nas je pot ponesla na Ptuj, ki je najstarejše slovensko mesto. Ko smo prispeli na ptujski grad, smo si najprej ogledali razstavo pustnih šem. Prevladovali so seveda vsem dobro znani kurenti. Ptuj je namreč njihov dom.

Vsi na Ptuju jemljejo pust zelo resno. Vsako leto imajo slavno pustovanje, kjer se znajdejo različne maske. Po ljudskem izročilu naj bi s poskakovanjem in truščem (zvonjenjem) iz dežele odganjali zimo in zlo ter prinašali pomlad in dobro letino. Poznamo dve vrsti kurentov – pernatega in rogatega. Zraven ponavadi hodi hudič ali vrag. Ptujsko pustovanje je največja organizirana pustna karnevalska prireditev v Sloveniji. Njegov namen je ohranitev kulturne dediščine. Kot pustna prireditev velja od leta 1960. Pustni torek velja za dan, ko se zberejo pustni liki in tekmujejo za najizvirnejšo masko. Po ogledu razstave pustnih mask smo si ogledali razstavo, ki nas je popeljala v preteklost. Izvedeli

smo veliko o življenju na gradu. Zadnji lastniki ptujskega gradu so bili Herbersteini, in sicer od leta 1873 do 1945, ko je grad postal državna lastnina, Herbersteini pa so se umaknili z ozemlja Slovenije. Ptujski grad stoji na grajskem griču že več stoletij.

Ogledali smo si tudi razstavo vitezov. Videli smo številne oklepe, orožje in izvedeli veliko novega. Med orožjem so se znašli meči, kopije, sulice ... Viteška dvorana predstavlja orožje od 15. in vse do 20. stoletja in to kar petsto kosov.

Ogled nas je vodil do zbirke glasbil. Poslušali smo igranje glasbil, posebej koračnice, godbe ... Doživeli smo pravo glasbeno doživetje.

Zbirko glasbil sestavlja približno tristo glasbil in je najbogatejša zbirka v Sloveniji. Videli smo različna trobila, pihala, tolkala, brenkala, glasbila s tipkami ... Posebej si zasluži omembo rimska dvojna piščal tiba iz 2. ali 3. stoletja, ki je velika redkost.

Prispeli smo do dvorane, kjer so bile razstavljene čudovite slike. Zadnji lastniki gradu so zbrali pomembno zbirko portretov. Med vsemi slikami različnih vladarjev je tudi portret Žige Herbersteina, ki je bil diplomat in vojskovodja iz 16. stoletja. Na portretih so se znašli tudi turški in evropski junaki, vojskovodje, lepotice ... V veliko sobanah je bil na stropu lestenec, na stenah so bile

tapiserije. Med njimi je bila slavna tapiserija grškega junaka Odiseja. Poleg tega je tudi veliko soban krasilo lepo ogledalo. Postelje so bile majhne v primerjavi z današnjimi.

Izvedeli smo, da so v srednjem veku na Kitajskem ženskam obvezovali stopala, ko so bile še majhne, zato je imela povprečna odrasla ženska stopalo veliko pet centimetrov. Videli smo tudi precej majhno, vendar vseeno bogato zbirko porcelana, ki je zelo lepo okrašen.

Ptujski grad je med najbolj obiskanimi gradovi v Sloveniji in res se ga splača obiskati, saj ponuja pravi vpogled v srednji vek.

Eva Založnik

NAŠA ŠOLA V OČEH NOVE UČENKE

Pravih prijateljev ne pozabimo

V življenju se vsakdo kdaj preseli. Lahko se preselimo v drug kraj, drugo mesto, drugo državo ali celo na drugo celino. Vsaka selitev prinaša spremembe; spoznamo nove prijatelje, zamenjamo šolo ali službo, spoznamo nove ljudi ... A seveda ne moremo kar pozabiti svojega prejšnjega kraja.

Jaz se še vsega dobro spomnim. V prejšnji šoli na Polulah nismo smeli med odmori imeti telefonov, nismo smeli čakati med odmori zunaj in bilo je manj učencev.

V matični šoli Laško je več prireditev. Poleg

vsega sem opazila razlike pri izbirnih predmetih, saj jih je tam bilo več na izbiro, a pri predmetu športna šola nismo hodili na pohode in podobno. Vem, da je vsak učitelj drugačen, vendar se mi, ko

primerjam svojo nekdanjo in to šolo, zdijo precej podobni. Sicer v tej šoli še nisem dolgo in ne poznam še vseh razlik, vendar sem jih nekaj že takoj opazila.

Pri nečem se je še res treba potruditi. To je učni načrt. To je obema šolama res precej različno. Nekatero snovi res znam dobro, medtem ko mi pri drugih ni nič jasno. Ko sem prišla v novo šolo, sem bila seveda živčna. Saj je skoraj vsak. Nisem vedela, ali bom imela prijatelje, strah me je bilo, da se tistih iz prejšnje šole ne bom več spomnila ...

A ugotovila sem, da se pravih prijateljev ne more pozabiti in da jih nihče ne more nadomestiti. Kmalu se na vse privadiš. Vse se mi zdi tako domače. Ne morem reči, da mi je v novi šoli bolj všeč, saj ima prednosti in slabosti. Mi pa je všeč, da imam tu nove prijatelje. Kot pravijo ..., šola je naš drugi dom.

Eva Založnik

Risba: Nina Jančič

OŠ Frana Kranjca Polule: leta 1954 so se začela gradbena dela na zemljišču, ki ga je lastnik Fran Kranjc leta 1939 podaril narodnoobrambni Ciril Metodovi družbi izključno za gradnjo šole. 18. septembra 1955 je sledilo slavnostno odprtje. Znan celjski pesnik in pisatelj Fran Roš je ob odprtju napisal priložnostno pesem Pozdrav polulski šoli. (spletna stran OŠ Frana Kranjca)

IZ PŠ VRH V MŠ LAŠKO

S hriba v dolino

Lea, Nataša in Simon so lani obiskovali PŠ Vrh. Povedali so, kako se počutijo zdaj v šestem razredu v MŠ Laško.

Nataša Hochkraut: Lani sem hodila v PŠ Vrh. Tam sem se počutila domače, ker sem živela zelo blizu šole. Zelo težko sem sprejela, da bom štiri leta hodila v MŠ Laško. Po prvem tednu se je moje mnenje spremenilo, kajti v MŠ Laško je vse bolj dostopno in preprosto. Prvo leto v Laškem je drugačno, vendar mi je zelo všeč. Dobro sem se ujela s sošolci.

Lea Verbovšek: Lani sem obiskovala peti razred PŠ Vrh. Všeč mi je bilo, da nas je bilo manj in da se je učiteljica bolj posvečala vsakemu posebej. Ko sem pomislila na to, da bom morala v Laško, mi ni bilo prijetno, saj sem se navezala na učitelje in sošolce. Najtežje mi je bilo, da sem se morala navaditi na šolske prostore in nove učitelje. Vendar sem po tednu dni na to gledala drugače, saj je bilo zelo lahko.

Simon Planko: Star sem enajst let. Tudi jaz sem hodil v PŠ Vrh nad Laškim, kjer mi je bilo zelo, zelo lepo. Najbolj bi me veselilo, če bi na Vrhu nad Laškim zgradili novo šolo, v kateri bi bil pouk tudi od šestega do devetega razreda. Morda bi lahko prenovljeni šoli dodali še prizidek, v katerem bi potekal pouk do devetega razreda. To si želim, ker mi v laški šoli ni všeč. Če zdaj ne bo zgrajena nova šola, upam, da jo bom zgradil jaz, ko bom velik, ker želim postati gradbenik.

LIKOVNO USTVARJANJE

Hram učenosti

Anja Gačnikar

MESTNA KNJIŽNICA

Knjižnica Laško vas vabi ...

Jesen se je že obilno oblekla v svoje barve in nas postavila na trdna tla – poletja je konec in s tem se je začelo novo šolsko leto. Verjamem, da so prvi občutki privajanja, spoznavanja in vstopa v kolesje vseh šolskih in občolskih obveznosti že za vami ... Upam, da vam uspeva po načrtih.

Tudi v Knjižnici Laško »štejemo« šolske mesece in leta ter v svoj program vključujemo dejavnosti, ki so namenjene vam, dragi učenci.

Zdaj že tradicionalen vstop v dejavnosti se vedno zgodi z zaključkom Poletnih bralcev – letos je bilo to 11. septembra, ko nas je obiskala pravljíčarka in izjemna pripovedovalka Anja Štefan, ki je poskrbela, da bomo prijetno jesensko popoldne še dolgo ohranili v srcih. Posebno vzdušje se je nadaljevalo 29. septembra, na dan, ko smo vstopili v Laško med obema vojnama in ste si učenci lahko ogledali, kako je knjižnica izgledala takrat, kakšna so bila pravila ... Prisluhnil ste tudi pogovoru s pisateljem Tonetom Seliškarjem, ki je takrat služboval v PŠ Reka in je napisal znano mladinsko delo *Bratovščina Sinjega galeba*. Prvi teden v oktobru smo v knjižnico na praznovanje Dnevov evropske kulturne dediščine povabili učence tretjih razredov iz Laškega in učence petih razredov iz Debra. Ker je bila

letošnja tema Kjer preteklost sreča prihodnost, smo jim na kratko prikazali razvoj pisave, jih opozorili, da je treba ohraniti svojo pisavo in jezik, za spomin pa so izdelali posebne glinene tablice.

Našo knjižnico trenutno krasi razstava fotografij Borisa Vrabca, ki jih je posnel na odmevnem dogodku Laško med obema vojnama – nekaj razredov si je razstavo že ogledalo, vse ostale vabimo, da pridete v knjižnico in se poiščete na razstavljenih fotografijah.

Ker čas (pre)hitro beži, naj vas opomnim na dejavnosti, bibliopedagoške ure, druženja v knjižnici, ki vam jih bomo v tem šolskem letu še ponudili. S sedmošolci se bomo srečali pri projektu Rastem s knjigo, z višjo stopnjo pri reševanju MEGAkvizu, nižjo stopnjo pa bomo povabili na praznično pravljíčno urico in ustvarjalnico. Nadaljevali bomo tudi z bralnim tekmovanjem Branje = neskončno potovanje, kjer se boste četrtošolci, petošolci in šestošolci potegovali za laskavi naslov car neskončnega branja. Učencem bomo ponudili pomoč pri vadbi branja z bralnimi uricami Z branjem do znanja. Poleg omenjenih dejavnosti se bomo potrudili in pripravili še kakšno kratko urico spoznavanja domače knjižnice, da se boste pri nas počutili domače in prijetno. Nestrpno se že veselimo tako večernih druženj, ko nas boste obiskali na nočeh branja, kot tudi vaših vsakodnevnih obiskov: tistih, ko potrebujete knjigo ali ko pridete posedet v knjižnico ter se družiti s prijatelji ali prelistati zanimivo revijo.

Upamo in želimo si, da se bomo z vami srečali vsaj enkrat v tem šolskem letu: radi bi, da knjižnica za vas postane prijazen, prijeten kraj, kjer se boste vedno čutili dobrodošle in boste lahko sproščeno obogatili svoje védenje o vsem, kar vas zanima in izpopolnjuje vaš prosti čas.

Jerica Horjak, risba Lara Privšek

KNJIŽNICA LAŠKO

Rok in Tina Marguč – promotorja branja in gibanja

Od 8. septembra do 8. oktobra je letos prvič potekal Nacionalni mesec skupnega branja – namenjen je bil spodbujanju bralne pismenosti in promociji branja. Ker je bil zadnji teden v septembru tudi evropski teden športa, smo na knjižničnem vrtu pripravili zanimiv medgeneracijski bralno-športni dogodek.

Našemu vabilu sta se ob številnih obveznostih prijazno odzvala Rok Marguč, vrhunski športnik, deskar, svetovni prvak, in Tina Marguč, med drugim tudi rekreativna športnica in športna vaditeljica za otroke. V prijetnem jesenskem popoldnevu smo skozi pogovor spoznali predvsem Roka kot vrhunskega športnika, njegov pogled na šport, pogovarjali pa smo se tudi o pomenu branja, Rokovem odnosu do knjig ... Kot očka dveletne Zale je nato zbranim otrokom povedal pravljico Foksi in športni duh, ki

izpostavlja vrednote spoštovanja, truda, potrpežljivosti, skromnosti in odnos do sočloveka. Ob koncu smo se vsi, mlajši in starejši, ob Tininem vodstvu dobro razgibali s pomočjo igre, pri čemer smo zares uživali.

Veseli smo, da smo ob tem dogodku združili branje in gibanje ter dokazali, da še vedno velja starogrški rek zdrav duh v zdravem telesu. Še enkrat iskrena hvala Roku in Tini Marguč, da sta si za naše bralce vzela čas. Vsem skupaj želimo veliko športnih, bralnih in življenjskih zmag.

Matej Jazbinšek

PŠ VRH

Knjižničarki na obisku

Vedno nasmejani in dobrovoljni knjižničarki sta nas obiskali z velikim pričakovanjem, kako izgledajo učilnice in ostali prostori naše obnovljene šole.

Bili sta presenečeni in navdušeni. Za vsak razred sta pripravili zanimive knjige, spravljene v nahrbtniku, ki jih bodo učenci prebirali doma. V šoli sta učencem doživeto predstavili pravljico O

pastirčku in debeli uši. Učenci od njiju niso dobili samo lutk, ampak tudi sladke bonbone. Obljubili sta, da nas bosta še obiskali.

Klaudija Košenina

PŠ DEBRO

Cvetlične gredice krasijo našo šolo

Sredi oktobra smo učenci 5.a-razreda z razredničarko polepšali našo šolo z novimi zasaditvami cvetličnih gredic.

Pripravili smo zemljo in posadili mačehe. Potrudili se bomo, da bodo lepo uspevale, zato jih bomo po potrebi tudi zalivali. Mačehe je šoli podaril gospod Marko Knez iz Vrtnarstva Sonček, za kar se mu lepo zahvaljujemo.

*Ana Potočnik in
Emma Šmerc*

NASMEH DO UŠES

Kaj dela blondinka
na drevesu?
Grabi listje ...

Zobotrebca ob cesti
zagledata ježa. In
pravi eden: »Glej,
vsi grejo z busom

Kako rečemo kravi, ki
igra kitaro?
Muuuuuzikantka ...

Zakaj se blondinka plazi
po tleh v trgovini?
Ker piše, da imajo
znižane cene.

Kako blondinka dobi
marmelado?
Olupi krof.

Zakaj blondinka odpre
mleko kar v trgovini?
Ker na embalaži piše:
»Odpri tukaj.«

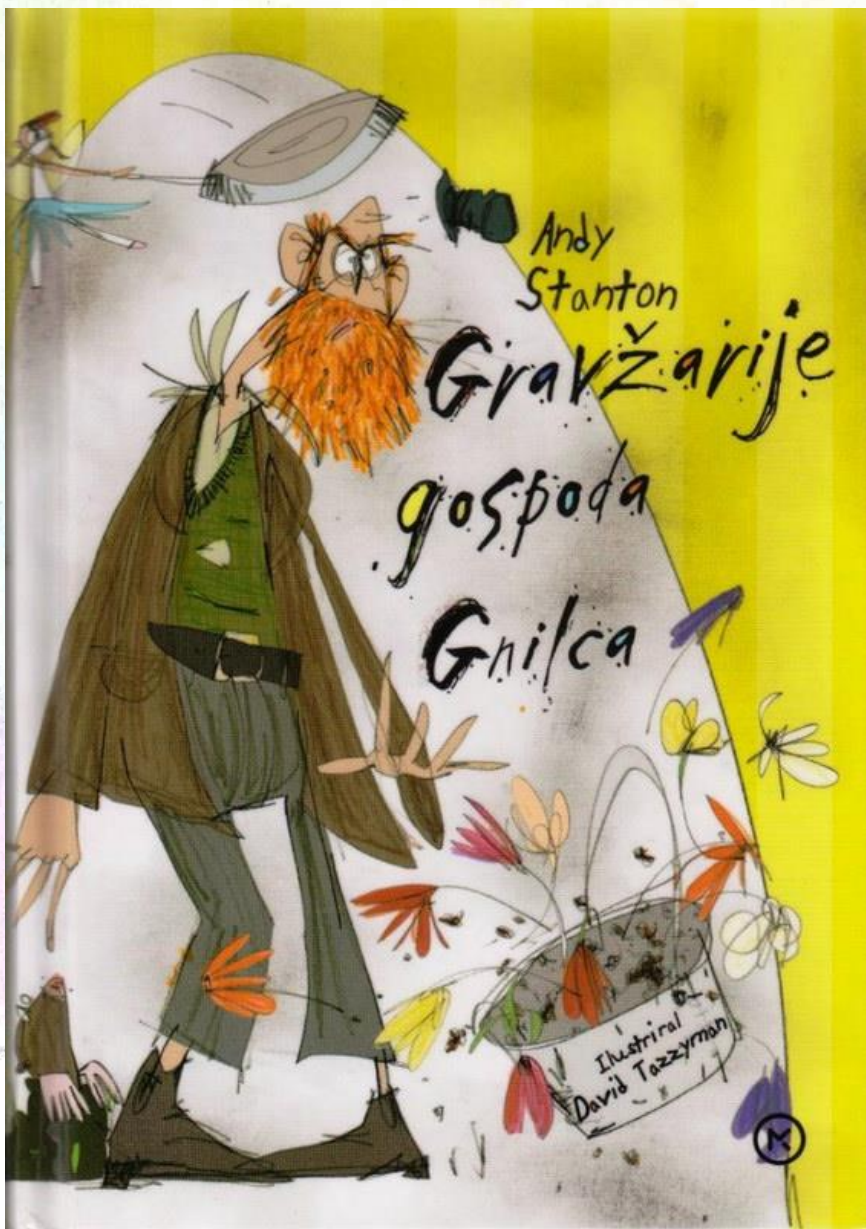
Zala Lešek

KNJIŽNI PREDLOG

Andy Stanton: Gravžarije gospoda Gnilca

Gospod Gnilc je bil starec z rdečo brado in dvema hudo krvavima očesoma. Bil je prava zloba. Sovražil je vse prijazne osebe na planetu. Najraje je ves dan ležal v postelji in se mrgodil. Vsi otroci so se ga bali. Živel je v stari nekdanji verjetno lepi vili. Ta hiša je bila še bolj ogabna, kot je bil gospod Gnilc. Edino, kar je bilo na njegovem posestvu lepo, je bil vrt. Zlobna vila je gospoda Gnilca priganjala, da je urejal vrt, drugače jih bo dobil s ponvijo. In res jo je ubogal.

Nekega dne je v mesto prišel ogromen pes. Meščani so ga vzljubili, ker je bil tako prijazen. Ta pes se je najraje igral na vrtovih vseh ljudi v mestu. Ker mu seveda niso bili vsi vrtovi enako všeč, so mu ljudje na vrtovih začeli puščati razna darilca. Jaka, tako je bilo psu ime, je užival v poletju, dokler ni odkril vrta, na katerem se še ni igral. To je bil vrt gospoda Gnilca.

Ko je takrat pes odkril ta vrt, se je tja tudi odšel igrati. Seveda je vse razdejal, zato je bil gospod Gnilc zjutraj razjarjen, ko je odkril, kaj mu je ta pes storil, saj je vedel, kaj bo dobil od zlobne vile. Udarec s ponvijo. In res, ko mu je Jaka razdejal vrt, jih je dobil. Vila mu je rekla, da jih bo še bolj dobil, če ne popravi vrta do naslednjega dne zjutraj. Na žalost je takrat gospod Gnilc zamudil svojo najljubšo serijo Malha palic, ki je pol ure kazala sliko malhe palic.

Jaka je zdaj vedel za najboljši vrt v mestu in je prihajal vsak dan razen v sredo, ker imajo psi takrat počitnice. Na Jakovo žalost ga je gospod Gnilc sovražil. Rekel si je, da se ga bo enkrat za vselej znebil. Najprej je šel do svojega najboljšega prijatelja Ivana Janeza Tretjega, ki je bil mesar. Povedal mu je, da bo zastupil psa. Gospodu Gnilcu je mesar dal meso in ta je odšel domov. Tam je zastupil tisto meso in se spomnil, da mora izgledati lepo in da mora lepo dišati. Šel je h gospodični Ljubki (ki jo je sovražil) in kupil prašek za limonado. Ko je takrat prišel domov in nastavil dišeča kravja srca na vrt, se je zelo veselil, da bo k njemu prišel tisti pes.

Medtem se je neka mlada meščanka Poli sprehajala po mestu. Takrat je slišala pogovor med gospodom Gnilcem in Ivanom Janezem Tretjim o Jakovi zastupitvi. Ker je imela tega psa tako rada, je začela teči. Ker ni vedela, kam teče, je prišla do gozda. Tam je videla hiško in v njej nekega starca. Prišel je k njej in Poli mu je vse povedala ter ga prosila za pomoč. Na motorju sta se odpeljala v mesto, ampak sta naletela na težave. Ivan Janez Tretji ju je začel obmetavati z gnilim mesom, ker ni hotel, da zmotita gospoda Gnilca pri delu. Na srečo ga je gospodična Ljubka ustavila z ogromnimi bonboni. Tako sta prispela do hiše gospoda Gnilca. Tam sta videla na tleh ležati Jaka in sta mu hotela pomagati. Nista mu mogla, dokler mimo ni prišel nek fant in rekel, da ima gospod Gnilc skrinjo, v kateri naj bi bila čarobna čokolada, ki te ozdravi, če jo poješ. Poli je iz skrinje vzela še zadnjo čokoladko in jo dala Jaki v usta.

Jaka je ozdravel in se do konca pasjega življenja podil po vrtovih. Družbo sta mu delala Poli in Petek Bolšč.

Jaka Brod

DAN DEJAVNOSTI

Laško med obema vojnama

Bila je ura zgodovine, ko nas je učiteljica vprašala, če bi sodelovali na prireditvi, kjer naj bi se plesalo. Ni še točno povedala, kje bomo plesali in kdaj. Morali smo samo potrditi. Kasneje je omenila, da bomo dobili tudi nagrade, petice v redovalnico.

Iz mojega razreda nas je sodelovalo pet. Prve vaje se nisem udeležila, ker nisem uspela priti. Ko smo imeli drugo vajo, je prišla učiteljica Maja. Prvi dan smo se naučili več kot polovico plesa. Vaje so trajale približno uro in pol. Imeli smo jih takoj po pouku. Ko smo se tretjič zbrali, smo znali že celoten ples. Nato smo ga dva tedna še utrjevali.

Tisto soboto, ko bi morali nastopiti, je prireditev odpadla. Na srečo smo imeli še več vaje, da smo lahko bili brezhibni. Nastopalo je tudi nekaj učencev iz debrske šole. Bilo nas je res veliko. Fantov in deklet.

...

29. septembra smo imeli delovno soboto. Odšli smo na Aškerčev trg, kjer smo spoznavali, kakšno je bilo življenje v Laškem med obema vojnama.

Tam je potekal sejem. Videli smo stojnice, na katerih je bilo predstavljeno delo obrtnikov. Od krojača, mizarja, čevljarja, pletenja raznih venčkov, košar ... Na drugih stojnicah so bile domače dobrote (kruh, potica, medenjaki, piškoti ...). Pritiskali smo na tipke tiskalnika, vrteli številke starega telefona in uporabljali zvonec, nasmejali smo se likalniku in takratnemu vozičku za dojenčke. Sošolci so se najdlje zadrževali v orožarnici. Občudovali smo domače živali na sejmu. Meni so bili najbolj všeč konji, ki so za seboj vlekli kočijo. Živali so bile mirne in vodljive, da smo se jih lahko dotikali.

Nato je napočil ta dan. Oblekli smo se v stare kostume in čevlje. Plesali smo na ulici, kjer so bili tudi konji. Prinesli smo si klopi, na katerih naj bi sedeli. Vendar niti malo, razen ko smo imeli malico, nismo sedeli. Ves čas smo bili aktivni. Učiteljica nam je rekla, da bomo imeli petnajst minut pred vsakim plesom počitka. A ni bilo tako. Po prvem plesu so prihajali novi gledalci in plesi brez premora so se kar vrstili. Enkrat smo dobili pijačo. Ko je voz, poln jabolk, pripeljal mimo naše ulice, je vsak vzel jabolko in ga začel jesti. Če se je že začela glasba in smo še kar jedli jabolko, smo pač plesali tako. To je bilo pri tem najbolje. Potem so nas povabili na trg, kjer se je vse dogajalo. Vzeli smo radio, ključek, klopi in šli. Počutili smo se kot potujoči cirkus. Potem smo imeli malico. Jedli smo zavitek. Potem smo šli nazaj na plesišče plesat. Ko je bilo konec prireditve, smo si odšli pogledat predstavo Šola nekoč. Nato smo še enkrat odplesali in dneva je bilo hitro konec.

Nika Lapornik, foto Igor Marot

V muzeju je bila stara šola, kjer smo se učili. Tam se je uporabljala palica. Še dobro, da zdaj ni več takšnega pouka. Obiskal nas je Tone Seliškar in predstavil Bratovščino Sinjega galeba. Poslušali smo zvok godbe in gledali, kako so včasih plesali.

Če so nam starši dali nekaj denarja, smo ga lahko porabili za kakšne dobrote. Kasneje so se nam pridružili še starši, ki so prav tako uživali kot mi. Ugotovila sem, da je bilo takratno življenje zelo težko, a so bili kljub vsemu ljudje bolj družabni in povezani.

Ana Cvibošek, foto Igor Marot

PŠ VRH

Laško med obema vojnama

Tudi učenci naše šole smo se na delovno soboto odpravili v mesto Laško.

Ulice so ta dan zasedli lokalni obrtniki, plesalo se je tržačana in shimsham, vzgojo je krojila palica, obiskal nas je Tone Seliškar ... in bilo je še veliko zanimivega. Z zanimanjem smo si ogledali zastarele in pozabljene predmete, poslušni in v strahu prisostvovali uri pouka v muzeju, na koncu

pa sodelovali v velikem zboru s prepevanjem pesmi Sinji galeb. Čeprav smo na deželi in imamo domače živali doma ali vsaj v bližini, so te vseeno pritegnile našo pozornost. Že se veselimo zanimivosti v prihodnjem letu.

Klaudija Košenina

DAN DEJAVNOSTI

Šola v Kraljevini SHS

Zjutraj sem vstal kot običajno. Ko sem prišel v šolo, smo se zbrali igralci, ki smo igrali v predstavi Šola med obema vojnama.

Preoblekel sem se v oblačila, v katerih sem nastopal v predstavi. Ko smo se vsi preoblekli, smo z učiteljico zgodovine Biljano Jošovec odšli v mestni muzej v Laškem, kjer je potekala tako imenovana predstava.

Ko smo prišli, je bilo že vse pripravljeno, ker smo prejšnji dan že vse pripravili za predstavo. Prva predstava je bila takoj, ko smo prišli. Že takoj na začetku smo zasloveli. Ko smo končali posamezno predstavo, so že zunaj čakali novi gledalci. Po šestih zaporednih predstavah smo naposled le odšli na malico, ker smo bili že vsi pošteno lačni. Najprej smo mislili, da imamo malico v Vili Monet. Ko smo prišli tja, smo srečali učitelja tehnike Jureta Pikla, ki je pil jutranji kapučino. Nato smo odšli do natararice, ki nam je povedala, da imamo malico na Aškerčevem trgu. Za malico smo dobili jabolčni zavitek in čaj. Malico smo nato odnesli v muzej, kjer so nas spet čakali gledalci. In tako ves dan nismo mogli pojesti svoje malice.

Ko smo odigrali vse predstave, smo se odšli slikat z plesalci, ki so plesali pri mesarstvu Pedrih.

Kmalu zatem je prišel kralj Aleksander Karađorđević, ki je naši učiteljici in nam dal priznanje za sodelovanje na prireditvi Med obema

vojnama.

Na začetku je bilo načrtovanih pet predstav, ampak na koncu jih je bilo petnajst. Ta dan si bom zapomnil za vedno, ker je bil zelo zanimiv in zabaven. Poleg mene in učiteljice so nastopali še Maks Benedek, Aljaž Pajk, Svit Vorina, Kevin Horjak, Samo Čibej, Nara Lendero, Nejka Čater in Tjaša Škorja.

Jure Šantej, foto Igor Marot

FOTOREPORTAŽA

Laško med obema vojnama

Igor Marot

PŠ ŠENTRUPERT

Policist in policistka na obisku

Pred našo šolo je parkiral policijski avto. Vsi učenci so hiteli na svoja mesta in z radovednostjo ter rahlo vznemirjenostjo čakali, kaj se bo zgodilo. Končno je na vrata potrkal.

»Ali sta to 1. in 2. razred?« sta vprašala policista. Učenci so takoj prikimali. Vendar policista nista bila čisto prepričana, saj nekaj učencev ni imelo svojih rutic okrog vratu. Tako so jih nekateri hitro vzeli iz torbic, drugi so odhiteli do omaric, tretji pa so obljubili, da jo bodo vedno nosili, ko bodo šli v šolo.

Nato sta policista povedala veliko pravil, ki veljajo za pešce, in pripovedovala različne zgodbe

o neupoštevanju varnosti v prometu. Na žalost smo vsi prepoznali nesrečno zgodbo našega sošolca, zato se še toliko bolj zavedamo, kako pomembna je čelada.

S policistoma smo odšli ven ter prehodili varne poti in se naučili pravilno prečkati cesto.

Vse skupaj je zabeležil naš šolski fotoapar.

Simona Sirk

PŠ VRH

Skrbimo za zdravo telo

S petkovim pohodom smo si predhodno kar malo podaljšali konec tedna.

Bil je lep, topel in sončen dan, ko smo se odpravili na kar dolgo pot proti Lažišam. Na poti smo se ustavili, pomalicali, se malo spočili ... Nekateri so opazili nedokončano delo na travniku, zato so se ga kar lotili. Prišli smo do PŠ Lažiše in

ugotovili, da so šolska vrata čisto zares zaprta, saj je s tem šolskim letom ta podružnična šola prenehala delovati. Postali smo kar malo žalostni. Še sreča, da so pri šoli ostala igrala, ki smo jih z veseljem zasedli.

Klaudija Košenina

Gibanje je osnovna človekova potreba. Redno in zadostno gibanje posamezniku prinaša vrsto pozitivnih koristi v vseh starostnih obdobjih, med drugim varuje in krepi človekovo zdravje, tako telesno kot duševno. (www.zdravjevsoli.si)

SIMBIOZA GIBA

Popestritev športnega dne

Letošnji jesenski pohod smo v tretjih razredih v matični šoli Laško odločili popestriti s povabilom staršev in starih staršev, naj se nam pridružijo.

V sodelovanju z našo socialno delavko Metko Čulk smo se tako pridružili projektu Simbioza giba. Na naše povabilo se je odzvalo veliko staršev ter dedkov in babic. Na začetku našega športnega dne smo se vsi zbrali v jedilnici šole, kjer nas je pozdravil ravnatelj Marko Sajko.

Ob skupnem zajtrku in kavici smo se pogovarjali o šoli nekoč in danes. Slišali smo zanimive dogodke o naših prostorih. Eden od dedkov, ki je hodil v šolo okoli leta 1949, je povedal, da so bili tudi takrat otroci zelo živahni, neposlušni, skratka

v šolo so radi hodili zaradi druženja. In to je tisto, kar tudi veliko šteje v življenju. Preden smo se odpravili na pot, so nas na šolskem igrišču razmigale učenke višjih razredov.

Pripravljeni smo se odpravili v sončno dopoldne. Pohod s tolikšno družbo in z nasmejanimi ljudmi ni bil ne težak ne predolg.

Na tem mestu se še enkrat zahvaljujemo vsem, ki so se našega jesenskega pohoda udeležili. Še posebej hvala gospema Cajhen in Kamenšek, ki sta držali tempo in vodili dolgo četico.

Ana Cestnik

PLAVANJE

Vodni užitki

V tretjem razredu vsako leto pri pouku športa izvedemo dvajseturni plavalni tečaj.

Učimo se pravih tehnik plavanja, skačemo v vodo in vsak petek dopoldne preživimo v Thermani Laško. Zaenkrat je uspešno plavanje končal 3.a-razred v MŠ Laško. Vodnih aktivnosti se bo za

njim veselil 3.b-razred. Radosti se ponavadi končajo s spuščanjem po toboganu, plavanjem po valovih in špricanjeeeeeeeem.

Ana Cestnik

GODBA IN MAŽORETE

Gostovanje v Srbiji

Godbeniki Vaške godbe Vrh nad Laškim s kapelnikom Ivanom Medvedom in mažorete pod vodstvom Majde Marguč so se med 20. in 23. septembrom 2018 udeležili Mednarodnega festivala duvačkih orkestrov Caribrod – muzika briše granice.

Festival so organizirali v srbskem mestu Dimitovgrad, ki leži v neposredni bližini meje z Bolgarijo. Poleg dveh slovenskih orkestrov sta se tega festivala udeležila še mladinski orkester iz Romunije in policijski orkester Srbije.

Med nastopajočimi je bila tudi učenka tretjega razreda Mija Razboršek. Predstavitvi je dodala posebno noto z nastopom skupaj z ostalimi in kot solo plesalka. Prav je, da se s tako nadarjenimi učenkami tudi mi pohvalimo, pri čemer Miji in ostalim mažoretam želimo veliko radosti ob glasbi še naprej.

Ana Cestnik

GLASBENA ŠOLA LAŠKO-RADEČE

Plesni uspehi naših učencev

7. oktobra smo se v Domu kulture Velenje udeležili plesnega tekmovanja.

S skupino drugega razreda sodobnega plesa smo osvojili zlato priznanje na festivalu Pika miga. V moji skupini nas je šestnajst – petnajst deklic in en deček. Na ta dogodek smo se pripravljali dolgo časa. Naša plesna miniatura nosi naslov Meduzasto. Ples smo sestavili s koreografinjo Špelo Medved. Pred nastopom smo si odšli

pogledat Velenjski grad, ki ima približno 230 stopnic do vrha. Prav tako smo si ogledali druge plesne miniature. Tako da nismo vedno na odru, ampak smo tudi v dvorani. Na koncu vsega smo šli na kosilo. Hrana nam je zelo prijala. Moja skupina in koreografinja sta odlični, saj vedno kaj novega ustvarimo.

Jerneja Žužek

Pika miga je revija najboljših otroških plesnih skupin Slovenije. Na prireditvi Pika miga se s plesnimi miniaturnami predstavljajo izbrane slovenske otroške plesne skupine. Pika je nagajiva, zvedava, zabavna in neustrašna deklica. Razganja jo od življenja in postavi se lahko ob bok vsemu. Išče pikaste ideje in dogajajo se ji nadvse zanimive stvari. Tako kot Pika tudi mladi plesalci s svojimi mentoricami in mentorji vsako leto iščejo nove ideje za svoje plesne. (spletna stran Festivala Velenje)

Neja Tržan

NEJA